

STRAFFE MANNEN VAN TERHAGEN - DEN TIET

Den Tiet, in zijn jonge jaren Titje, werd geboren in 1919 als Henri Haegemans en was van jongsaf een vinnig manneke. Als kind reeds had hij de allures van een aap. Niemand was bekwaam om sneller op een klampoven te klimmen dan Titje. Hij dankt zijn bijnaam aan kleine patatjes (krieltjes). Hij was een lichtgewicht, met een zeer klein hoofdje.

Van beroep was den Tiet, net als de meeste van zijn dorpsgenoten, steenbakkerswerkman.

Ik moet een jaar of twaalf geweest zijn, toen ik hem leerde kennen. Ik was te jong om lid te mogen worden van de visclub "De Moedige Lijnvissers", maar ik ging naar de vissers kijken in de put waar ze visten. Den Tiet zat er ook regelmatig. Zijn materiaal was aan de primitieve kant, en echt veel vis ving hij niet. Maar hij begon mij wel raad te geven. Vooral voeders en lokstoffen waren zijn specialiteit, zo liet hij alleszins uitschijnen. Steeds opnieuw herhaalde hij hetzelfde: "Bloed is het beste lokmiddel dat er bestaat, mengen met chapelure, en daar bollen van maken, en op de visplaats gooien." Veertien jaar geworden mocht ik eindelijk lid worden van de visclub. Op een bepaalde dag zag ik in het gras een vaalrode bol liggen: "Verdorie, den Tiet heeft hier gezeten en zijnen overschot in het gras gekieperd, een buitenkans." Ik pakte mijn materiaal uit en kieperde het gevondene in het water. Na de handen afgespoeld te hebben in het water, bleef er, na eraan geroken te hebben, een weeë geur in de neusgaten achter. Tijdens het vissen wreef ik doorlopend de handen door het gras, maar niets hielp, de geur bleef onveranderd. Zelfs thuis, na grondig wassen met zeep, raakte ik niet van de geur af. Den Tiet had mij serieus beetgenomen.

De Moedige Lijnvissers hadden hun clublokaal in café "Bij de Rus", gelegen op het einde van de Hoogstraat. Na een viswedstrijd of een andere activiteit, hing er steeds een kliek aan de toeg, en den Tiet was natuurlijk een dankbare prooi om eens regelmatig met de voeten te laten spelen. Men kon hem dan ook alles op de mouw spelden.

Hij kweekte zelf zijn maden, een ideaal visaas, door een stuk rottend vlees te gebruiken waar de vliegen hun eitjes konden opleggen. Fris en hygiënisch was het zeker niet bij den Tiet.

Hij was zelf steeds voor een grap te vinden. Op een keer zat hij opgekleed te vissen, met kostuum en das. De mannen schrokken daarvan: "Wat nu Tiet, ge ziet er zo chic uit?" klonk het. "Awel, sebiet komt den blinde uit d' Hoogstraat mij filmen," antwoordde hij. Den blinde was een man die met een stok ging. Hij had een broer die beenhouwer was in Boom in de Kapelstraat.

Gezond leefde den Tiet niet. Hij dronk veel, at onregelmatig en keek er niet naar of wat hij at al dan niet bedorven was. Dat liet uiteraard toch zijn sporen na, hij is geëindigd zonder benen.

Peter Van Hoorenbeeck